

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag hoorden wij
deze woorden van Jezus:

'Als iemand naar Mij toekomt,
en niet haat zijn vader en moeder,
zijn vrouw en kinderen,
zijn broers en zussen,
ja zelfs zijn eigen leven,
dan kan hij mijn leerling niet zijn.'
Nou, dat zijn natuurlijk best pittige woorden,
waar je ook wel van zou kunnen schrikken.
Maar wat zou Jezus daar dan toch mee bedoelen?

Misschien mag ik eens
met een beetje grappig voorbeeldje beginnen.
In mijn seminarietijd had ik een studiegenoot,
die de diakenopleiding volgde.
Dat is dus niet de priesteropleiding maar de diakenopleiding.
En hij was dan ook getrouwd.
Maar hij vertelde eens dat
toen hij net getrouwd was,
hij dikker en dikker werd.
Zijn vrouw begreep er helemaal niets van.
Hij at maar hele kleine porties
en zou zeker nooit eens een tweede portie nemen.
En toch werd hij maar dikker en dikker.
Totdat zijn vrouw ontdekte
dat hij na zijn werk altijd eerst nog even
bij zijn moeder langs ging...
daar een volledige warme maaltijd kreeg...
en daarna voor de vorm nog iets met zijn vrouw mee at!
Ja, dat kan natuurlijk niet!

Dat brengt ons bij de betekenis van het woordje 'haten'.
Zoals Jezus in het evangelie van vandaag zei:
'Als iemand naar Mij toekomt

en niet haat zijn vader en moeder en zo voort...'
In de Griekse grondtekst kan dit woordje haten
inderdaad 'haten' betekenen,
zoals wij dat kennen: iemand haten, verafschuwen.
Maar het kan ook betekenen: iets op de tweede plaats stellen.
Iets opgeven dat altijd op de eerste plaats kwam.
Iets loslaten.

Van het huwelijk zegt de Bijbel:
Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten,
zijn vrouw aanhangen
en zij zullen tot één vlees zijn.
Verlaten.
Loslaten.
Dat zijn hele eenvoudige woorden,
die wij allemaal wel kunnen aanvoelen.
Maar de praktijk kan best wel eens hardnekkiger zijn.

Zo maken wij in ons leven allemaal fases door.
Als baby zijn wij helemaal afhankelijk
van onze ouders.
Maar dan groeien we op tot zelfstandigheid.
En vervolgens komen wij op het niveau
dat we zelf vader of moeder zouden kunnen zijn.
Eigenlijk zijn dat allemaal hele grote
ontwikkelingen in ons leven.
Niet alleen voor onszelf.
Maar ik denk ook wel voor onze ouders.

Ik kan me voorstellen als een moeder
voor het eerst haar peuter naar de crèche brengt,
voor wie ze tot dan toe
toch eigenlijk vierentwintig uur per dag
heeft gezorgd,
dat zij best moeite zal hebben
haar peuter voor het eerst los te laten
in de handen van iemand anders.

Toen Jezus twaalf was en
met Jozef en Maria naar Jeruzalem was geweest
voor het Paasfeest,
bleef Hij achter in de tempel.
Jozef en Maria hadden er niets van gemerkt.
En na een dag ontdekten ze ineens
dat Jezus niet in het reisgezelschap was.
Totale paniek.
Ze gaan terug naar Jeruzalem.
Drie dagen lang op zoek naar hun Kind.
En tenslotte vinden ze Hem in de tempel.
En dan zegt Maria:
'Kind, waarom hebt Gij ons dit aangedaan?
Zie, uw vader en ik zoeken U met smart!
Kunt u zich de paniek voorstellen?

En toch zegt Jezus:
'Waarom hebt gij naar Mij gezocht?
Wist gij niet, dat Ik bezig moest zijn
met de dingen van mijn Vader?'
Nou, Maria begreep er eerlijk gezegd
helemaal niets van.
Twaalf jaar!
En toch staan er dan twee hele mooie dingen.
Allereerst:
Jezus gaat vervolgens heel braaf
weer met hen terug naar Nazareth.
Misschien zag Hij in dat Hij toch wel
een beetje te hard van stapel was gelopen.
Maar, zeg ik dan op mijn beurt,
mag Jezus als twaalfjarige jongen
misschien ook nog eens wat leren!
Maar over Maria staat nu ook iets heel moois geschreven.
Natuurlijk was zij geschrokken
en begreep zij er niets van.
Maar toch staat er dan:
'En zijn moeder bewaarde al deze woorden in haar hart.'
Dat kunnen wij van Maria leren.

Niet te snel oordelen.
Eerst al deze dingen maar eens rustig
in ons hart bewaren!

Ik heb u een beetje uitvoerig
dit verhaal van de twaalfjarige Jezus verteld,
om u te laten zien,
dat loslaten twee kanten heeft.
Kinderen moeten zelfstandig worden.
Dat is voor een kind soms ook een hele stap.
Laten we dat niet vergeten.
Maar ouders moeten hun kinderen
ook los kunnen laten.
En ook dat kan een hele stap zijn.

En uiteindelijk zit het hele leven vol
met steeds weer nieuwe fases.
Oud worden is ook niet altijd even gemakkelijk.
Als je jaren lang met zijn tweetjes bent opgetrokken,
en je moet ineens alleen verder,
om welke reden dan ook.
Dat zijn allemaal grote veranderingen.

Toch denk ik dat al die veranderingen
uiteindelijk één doel hebben:
ons voor te bereiden om eens God te ontmoeten.
God, de volmaakte Liefde.
Waardoor al het andere op de tweede plaats komt!

Een van mijn broers zei mij eens:
'Nu ik zelf steeds ouder word,
-hij is nu tachtig-
merk ik dat ik 'ons vader' steeds meer ga waarderen.
Bijna 'ophemelen'.
En misschien is dat allemaal ook wel nodig
als voorbereiding om eens
God onze Vader te kunnen ontmoeten!'
Ik vond dat zo mooi gezegd.

En ik denk dat dat ook zo is.
Al het mooie en schone wat wij hier meemaken
is een voorafschaduwning
van wat wij eens zullen ontmoeten.
En tegelijk ook dus een voorbereiding!